

Kokice
goje!

UKRATKO

PETAK, 30. MART 2007.

Predrag Vranešević, dobitnik Nagrade za životno delo

BRAĆA VRANEŠEVIĆ SU DECA OVOG FESTIVALA

Ovogodišnja Nagrada za životno delo biće dodeljena Braći Vranešević, Predragu i posthumno Mladenu Vraneševiću, koji su u "Laboratoriji zvuka" uradili preko 150 filmskih muzika i time zaduzili našu kinematografiju. Povodom ove odluke, Predrag Vranešević kaže:

Duboko sam dirnut odlukom Saveta ovog Festivala da nagrada za životno delo ove godine bude dodeljena BRAĆI VRANEŠEVIĆ, kompozitorima filmske muzike.

Zašto?

Shvatio sam da se neko iz Direkcije setio da su Braća Vranešević deca – OVOG FESTIVALA!

Od daleke 1971. godine, kada sam dobio nagradu na 18. Festivalu za muziku u filmu "Zdravi ljudi za razonodu" Karpa Godine, do kraja osamdesetih – radionica (laboratorija) zvuka VRANEŠEVIĆ je proizvela muziku za 150 filmova.

Dokumentarni, animirani, eksperimentalni, igrani – ništa nam nije bilo strano. Događalo se da moj brat sedi sa Verom Vlajić u montaži broj 4 i polažu muziku i sumove za crtani film, a ja sa Zoranom Jovanovićem radim taj isti posao u montaži broj (lupam) 6.

No vratimo se mi tome, što nam ništa nije bilo strano. Nagrada na 23. Festivalu dodeljuje se BRAĆI VRANEŠEVIĆ za muziku u FILMOVIMA:

ANTIDOGMIIN – (CRTANI), režija Zoran Jovanović

JEDAN DAN RAJKA MAKSIMA (DOKUMENTARNI), režija Zlatko Lavanić

TEST (DOKUMENTARNI) režija Karolj Viček

MEDUZA SAJANA (EKSPERIMENTALNI-IGRANI) REŽIJA Slavko Almažan, što će reći "Svašta mala okusila". Pa joj (im) se dopalo.

Stiglo je dotle da su BRAĆA VRANEŠEVIĆ, iako izvorno kompozitori, počeli da pišu scenarija i režiraju filmove ili video art radove, kako se to sad zove.

Bilo kako bilo, naše umetničke karijere se razvijaju i granaju do kraja osamdesetih. A onda... Zna se: kada topovi grme – muze čute I tako su BRAĆA VRANEŠEVIĆ kao jaganjci utihnuli. Devedesete nisu donele ništa dobro nikome, pa ni nama.

Šta mi znači ova nagrada?

Znači...

bledo sećanje na neprospavane noći u studiju i motaži...

Zato, hvala onome koji nije dozvolio da NAŠE bledilo zahvati i NJIH .

Zato, sam duboko dirnut što još uvek postoje ljudi koji brinu da nečiji mukotrpan rad ne ostane zaboravljen.

Braća Vranešević se zahvaljuju svima koji su podržavali naš rad, uživali u

optimizmu, koji smo kroz našu muziku pokušavali da promovišemo, čak iako smo ponekad bili sarkastični, ironični i malkice cinični.

Vest o nagradi me je zatekla nespregnog. Trebalo je skupiti filmove za projekciju od 2 sata – reprezentativnog materijala. KATASTROFA!

Filmovi "NEOPLANTE" iz Novog Sada NE POSTOJE!

Vera Vlajić se upregla da nabavi nešto, a ja jurcam da iščupam bilo šta, samo da se ne obrukamo. DOBILI NAGRADU A NEMA DELA!

Na kraju Vera Vlajić (hvala joj) skupi nešto filmova (većinu), a ja svega 2-3. Šta će ući u reprezentativnu projekciju ni danas ne znam. Iznenadiću se!

A zašto da se ne iznenadim?

Ceo naš život (govorim o Braći Vranešević) bio je sled konstantnih iznenađenja. Nekada slavljani, nekada ruženi – uvek smo bili meta.

Neka bude spomenuto i ovo: Da li sam se namučio – jesam, da li mi je žao - NIJE!

Ako izuzmemo "Zdrave ljude za razonodu" Karpa Aćimovića Godine i upečatljiv trenutak kada sam na pefo-traci profesionalnom, masnom olovkom obeležavao akcente u muzici (po kojima bi se montirala slika), najveći preokret u stvaranju zvučne zavese za film je donela pojava kompjutera. Odjednom ste se ponovo našli u vremenu kopozitora i dirigenata sa vrhunca holivudskog sistema – projekcije na platnu (koju vidi samo dirigent) i gledajući u "silver-screen" određuje ko će iz orkestra u kom trenutku da se oglasi. Jedina razlika je što ja kao kompozitor i dirigent imam mogućnost da pratim sliku i da se odlučujem da li ću ići na kontrapunkt prizoru ili ću ga pomno zvučno slediti.

A sve to u minimalnom studiju koji staje u prosečnu srpsku kuhinju.

Na kraju mi ostaje samo da kažem HVALA svima, koji su se potrudili da Braća Vranešević ne budu zaboravljeni.

54.

BEOGRADSKI FESTIVAL
DOKUMENTARNOG I KRATKOMETRAŽNOG FILMA

30. MART — 4. APRIL 2007.

www.beograd.org.yu

Vladislava Vojnović, članica selekcionarne komisije

TALENTOVANI MLADI AUTORI

Selekcionarna komisija za domaće filmove ove godine radila je u sastavu Srđan Vučinić, Oleg Novković i ja, Vladislava Vojnović. Pregledali smo 106 filmova što je nešto manje nego što je bivalo u pedeset i četiri godine dugoj istoriji Festivala. Naš posao zbog toga nije bio lakši, jer su producenti koji su filmove prijavljivali očigledno i sami izvršili izvesnu preselekciju, pa su do nas došla mnoga zaista kvalitetna dela. S jedne strane bilo je zadovoljstvo gledati samo dobre filmove, a s druge strane bilo je teško i odgovorno odabrati među njima one koji su bolji od drugih.

Ako je i bilo neke neuravnoteženosti što se vrsta filmova tiče, u smislu da je bilo najviše dokumentarnih, manje igranih i animiranih i najmanje eksperimentalnih, selekcionarna komisija tu nije intervenisala i odlučivala je isključivo po kriterijumu istinskih kvaliteta dela.

Složili smo se da bi bilo dobro kada bi u zemlji postojao poseban festival koji bi poslužio promovisanju televizijskih žanrova. Neke TV-reportaže bile su i ove godine prijavljene za Festival i mi smo ih sa zadovoljstvom odgledali, ali one nisu ušle u zvaničnu selekciju jer naprosto ne odgovaraju programskim zahtevima ovog Festivala.

Dokumentarne filmove koje smo predložili mogu uslovno da podelim u tri grupe: umetnički dokumentarci s visokom svešću o filmskom stilu i jeziku, vedri dokumentarci o ljudima koji uprkos svemu uspevaju u stvarima koje ljude čine ljudima i, najzad, mračni dokumentarci o svemu onome što smo izgubili ili ćemo izvesno izgubiti.

Kratki igrani filmovi, barem se meni čini, kvalitetniji su nego ikada i tu se, osim napora „odraslih“, vidi i fenomenalan „priliv“ mladih autora, studenata filmskih akademija. Festival, dakle, ponovo ima čast da bude mesto gde će se prikazati prvi radovi onih o kojima će se, ako sve bude u redu, svakako čuti u narednoj deceniji.

Animirani filmovi, vrsta koja zahteva posebne napore, takođe su zanimljivi i publika će moći da vidi sjajna dela veoma talentovanih domaćih animatora koji nisu žalili truda da i u našim uslovima dosegnu ono što na ovom polju postoji u razvijenim zemljama sveta.

Eksperimentalni filmovi, kao i prethodne dve godine kad za ovu vrstu nisu čak dodeljene ni nagrade, pomalo zaostaju za ostalim takmičarskim disciplinama. Jedan od mogućih razloga je taj što je eksperimentalni film vrsta koja u suštini pripada bogatim kinematografijama, tj. eksperiment je bolji kad se radi iz svesno odabrane pozicije nadilaženja izobilja, nego kao spoznata nužnost oskudice.

Na kraju, osim svih preporuka za Festival, treba odati dužno poštovanje i zahvalnost Sekretarijatu za kulturu grada Beograda i Ministarstvu kulture Srbije koji su već par godina sistematično ulažu sredstva u razvoj i produkciju visoko-sofisticiranih filmskih vrsta, a koje Beogradski festival dokumentarnog i kratkometražnog filma promovise i afirmiše više od pola veka.

Srđan Vučinić, član selekcionarne komisije PROTIV STRUJE

Ove godine u radu selekcionarne komisije Festivala dokumentarnog i kratkometražnog filma učestvovali smo: scenarista i filmski kritičar Vladislava Vojnović, reditelj Oleg Novković i ja kao filmski kritičar. Dragocenog saradnika imali smo u Veri Vlajić, umetničkom direktoru festivala. Od 106 filmova koje smo pregledali, odlučili smo da 41 odaberemo za takmičarski deo festivala (i to 16 dokumentarnih, 10 animiranih, 8 kratkih igranih i 7 eksperimentalnih.) Reći ću prvo ono što bi verovatno većina članova ovakvih komisija izjavila. Dakle, u izboru smo se pre svega rukovodili estetskim kriterijumima – na prvom mestu bili su zanatski i profesionalni domet prijavljenih filmova, njihova idejna konzistentnost, originalnost, inventivnost, maštovitost... Bila bi, međutim, neistina kada bih ustvrdio da su jedino estetska merila uticala na ovakav naš izbor. Naravno, ne mislim tu na uticaj ideologije, dnevne politike ili nečeg sličnog, nego na nešto sasvim drugo. Reč je o tome da dokumentarni film crpi svoju snagu i iz vanestetskih oblasti (znatno više nego igrani film) – na primer, iz onih segmenata stvarnosti i onih društvenih sfera koje su praktično proterane iz mas-medija i "velike politike". Lično bih istakao jednu temu koja se provlači kroz ovogodišnju selekciju dokumentarnog filma: pozajmio bih je iz samog naslova nezaboravnog Bunjuelovog filma Los olvidados. Zaboravljeni, ta velika tema filmske istorije, kuca opet i na naša vrata – bez obzira da li u liku romske dece iz bloka 71, meštana poplavljenih sela u Vojvodini, ili kroz sudbine napuštenih žena u srpskoj enklavi u podnožju Šar-planine... Drugo, podjednako podsticajno pitanje koje ponuđeni filmovi pokreću glasi alternativa. Iz filma posvećenog pesniku Božidaru Mandiću i njegovoj "porodici bistrih potoka"; kao i iz filmskog portreta legendarnog umetnika beogradske underground scene Dušana Gerzića Gere, ili priče o Francuskinji zaljubljenoj u Srbiju kao oblik alternative globalnoj obezličnosti – na različite načine progovara potreba da se živi drugačije, protiv struje i konvencija koje nam ovaj preterano odrasli svet nameće. "Sazreti za detinjstvo" – taj imperativ genijalnog Bruna Šulca možemo iščitavati i u nekim od boljih filmova ovogodišnje selekcije. Mislim da se tu negde nazire i perspektiva dokumentarnog i kratkometražnog filma danas: biti kontrast i alternativa zaglupljujućoj slici sveta koju danonočno, putem "sredstava informisanja", proizvode posjednici sile i bogatstva na našoj sve manjoj i sve siromašnijoj planeti.

Oleg Novković, član selekcionarne komisije

Oleg Novković, rođen je u Beogradu 1968. godine, a 1993. diplomirao je filmu i televizijsku režiju na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu, u klasi profesora Srdana Karanovića. Profesionalnu karijeru započeo je s filmom "Kaži zašto me ostavi" ("Why Have You Left Me") za koji je dobio značajna priznanja zbog svoje jake antiratne poruke, kao jedan od prvih pacifističkih filmova snimljenih na teritoriji bivše Jugoslavije. Novkovićev poetski izraz je moćan i autentičan. Autor je svoje filmove posvetio specifičnim društvenim temama i kritici društva, sa naglaskom na žestoke strasti "običnih ljudi" u teškim vremenima tranzicije i ozbiljne krize moralnih vrednosti.

Janko Baljak, predsednik Saveta beogradskog festivala dokumentarnog i kratkometražnog filma

Pre dve godine kada sam došao na ovo mesto očekivao da ljudi vremenom počnu da doživljavaju ovaj Festival kao međunarodni. To se i dogodilo, a nadam se da će iz godine u godinu interesovanje biti još veće. Treba da prođe neko vreme da ljudi shvate da se sada ne takmiče sami sa sobom, kako smo radili 50 godina. Sada je ovo međunarodni Festival. Zaista me raduje tih 200 prijava koje su tokom godine stizale iz inostranstava i daje mi optimizam činjenica da je Beograd dobio značajno mesto na mapi svetskih festivala.

Naravno, zavisice i od nas kakav će Festival biti; da li će se ljudi ovde dobro osećati, kakav će odjek imati, kakve će biti nagrade. Zadovoljan sam kako stvari teku, ali sam i svestan da promene i boljitak vremena.

Imamo dva takmičarska programa, međunarodni i domaći, a najbolji film iz oba takmičarska programa festivala konkuriše za Grand prix. Kad su pre dve godine naši filmovi počeli da se ravnopravno takmiče za tu nagradu, pretpostavljao sam da će našoj produkciji, takvoj kakva je, trebati 10-15 godina da je dobije. Na našu sreću i na moju radost već prošla godina me je demantovala, Rastko Čirić je dobio Grand prix u čitavoj konkurenciji.

Što se tiče domaćih filmova, produkcija nam je takva kakva jeste; više je stvar incidenta. U ovoj sredini, ovoj kulturi, ovoj kinematografiji se dobre stvari dešavaju više slučajno nego namerno. Ne bih mogao da predvidim remek delo, ali nema sistema i to je problem. I to je problem koji mi uočimo uvek kada počne Festival. I što se tiče distribucije i što se tiče produkcije kratkometražnog i dokumentarnog filma. Ne postoji briga ni države ni nacionalnih, javnih (kako se već zovu) servisa... ni igrane filmove koji se proizvode nemamo gde da prikazemo. Srbija je ostala bez bioskopa, u Beogradu tek ima nekoliko polubi-oskopa koji rade kako rade.

U celoj toj klimi jako je teško sada pričati nešto o Festivalu dokumentarnog i kratkometražnog filma. Na ovom Festivalu se pojavljuju kao veliki producenti akademije i filmske škole, jer su one neka vrsta oaze dokumentarnom filmu. Nažalost, autori, koji i pro-

ISPRAVKE U KATALOGU

Zbog tehničkih razloga, potkralo se nekoliko grešaka u Katalogu Festivala. Molimo Vas da uvažite sledeće ispravke:
SIMFONIJA RUKU - Kao producent filma potpisan je "Emotion Production" umesto Akademskog filmskog centra (Akademski kino klub Doma kulture "Studentski grad", Bulevar AVNOJ-a 179, Novi Beograd, tel: 011/2691442, fax:011/3193889, e-mail: alternative@dksg.co.yu)
ARGONAUTO PROJEKT – Film se ne zove tako već „Argonaut“, a autor projekta i ko-režiser je Miloš Jaćimović.
IMITACIJA SMRTI – Film nije producirao Fakultet dramskih umetnosti, kako je napisano, već samo Akademija umetnosti BK.
GRAĐANIN KER - Dizajner zvuka nije Ninoslav Filipović, već Srđan Crnjanski, originalne muzike u filmu NEMA, a film ne traje 15 već 10 minuta.
NESREĆA UVEK IMA TENDENCIJU DA SE UVEĆAVA – Producent filma nije "Čuli film"

Osnivač Festivala/Founder of the Festival

Skupština grada Beograda
City Assembly of Belgrade

Savet Festivala/Festival Council:

Janko Baljak, predsednik
Danica Aćimović, Stefan Arsenijević, Jelena Bojović, Boro Drašković, Miša Milošević, Predrag Popović, Snežana Trstenjak, Slobodan Vuksić

Umetnički direktor/Artistic Director:

Vera Vlajić

Organizator Festivala/Festival Organization and Production:

Direkcija FEST-a
Majke Jevrosime 20
11000 Beograd
Srbija i Crna Gora
Telefon/Fax
+381 11 3346 946
+381 11 3346 837
press@fest.org.yu
kratkimetar@fest.org.yu
www.kratkimetar.org.yu
www.shortfilmfestival.org.yu

Selekcionarna komisija Festivala za domaći takmičarski program/Selection Committee for Domestic Competition Programme:

Vladislava Vojnović, Oleg Novković, Srđan Vučinić

Selekcija međunarodnog takmičarskog programa/International Competition Programme Selection:

Vera Vlajić, Ivana Kronja, predselekcija/preselection

Žiri Festivala/Festival Jury:

Sayoko Kinoshita, Elena Christodoulidou, Milena Marković, Karpo Godina, Nenad Dukić

Izvršni direktor/Executive Director:

Marina Fafulić

Koordinator međunarodnih programa/International Programme Coordinator:

Milica Čurčin

Glavni organizator/Chief Organizer:

Sveta Strahinić

Marketing/Marketing:

Danijela Pušara, Dijana Metlić

Sekretar Festivala/Festival Secretary:

Sonja Đurović

izvedu jako dobra dela, osvoje nagrade ili odu na razne festivale širom sveta, nemaju kontinuitet.

Jako je teško pričati o tome kakvi su naši filmovi u odnosu na ono što dolazi iz sveta, jer nam se u međuvremenu i zemlja raspala. Prošle godine su se u domaćoj konkurenciji takmičili i Crnogorci, sada se više ne takmiče...

Festival se nekako podmlađuje i ja se tome radujem. U jednom trenutku on je postao oaza nekih autora koji su imali monopol učešća na njemu. To nije

SLIKA I PRILIKE

bilo baš normalno; da stari autori (mada je i mladost kod nas relativna stvar) zapravo nemaju kontinuitet. Nemaju nove filmove ljudi koji su obeležili zlatni period Beogradske filmske škole.

Želimir Žilnik, koji ove godine slavi 40 godina rada ima više duha od mnogih studenata svih naših akademija. Voleo bih da ima više takvih ljudi kao što je on.

Reditelji srednje i stare generacije su se malo ili učaurili ili ulenjili. Možda ni nemaju dovoljno podsticaja.

Mi zaista nemamo nove filmove starih majstora koje bih ja voleo da vidim na Festivalu u trci sa studentima filmskih škola koji su u ovom trenutku preuzeli ekspanziju. Zašto se to dešava ja ne znam, ali je slika takva kakva jeste.

Jako je važno da Beograd i Srbija održe nešto što je tradicija i na šta smo svi ponosni- 54 godine jednog Festivala. Retko koji grad i retko koja zemlja i kinematografija tako nešto doživi. Naravno u ovoj zemlji u kojoj ništa nema 54 izdanja. Mi imamo. A to je jedan od najvećih motiva zbog kojih sam ja na ovom festivalu.

već "Viktorija film" (Ljubostinjnska 5, Beograd, tel:011/3440987, fax:011/3440456, e-mail: djuricko@yahoo.com)
SVAKODNEVICA ROMSKE DECE U BLOKU 71 – Umesto postojećeg sinopsisa, treba da piše: Svakodnevnica romske dece u nehygienjskom naselju Blok 71 na Novom Beogradu.
BOKSER IDE U RAJ – Autor muzike za film je Danijel Daka Milošević
BRUKLIŃSKA KIŠA – Autor filma je Ivan Banašević, a ne Banešević kako piše.
ZVUCI TIŠINE i POEMA ZA KIŠU SUZA – Greškom je umesto natpisa "Produkcija" ispod slike filma, naznačeno da je film producirala Radio Televizija Vojvodine, što takođe nije tačno.

Izvinjavamo se svima i molimo da se ispravke uvažavaju. Takođe, ako nađete još koju grešku, slobodno nam dojavite. Izvinjavamo se unapred.

Protokol/Protocol

Leon Deleon

Služba za goste/Guest Service:

Eva Opačić, koordinator/Coordinator

Sekretarijat Festivala/Festival Secretariat:

Ljubinka Terzić, Marina Vasiljić, Danijela Randalović, Marko Perović, Vladimir Janjić

Prevod i tehnička obrada filmova/ Translation and Subtitles:

Agencija "Trimark", Beograd
Vladimir Milanović

Idejno rešenje Festivala/Design of the Festival:

Bojan Zamurović

Realizacija/Realization:

"Autorski pečat", Beograd

Pokrovitelj Festivala/ Festival Supported by:

Ministarstvo kulture Republike Srbije
The Ministry of Culture of the Republic of Serbia

Vladimir Petrić, režiser filma "Simfonija ruku"

U SPOMEN SLAVKA VORKAPIĆA

Film "Simfonija ruku" prošlogodišnjeg dobitnika Nagrade za životno delo Vladimira Petrića, otvoriće 54. Beogradski festival dokumentarnog i kratkometražnog filma. Ovaj digitalni esej posvećen je i inspirisan delom Slavka Vorkapića, tj. njegovim konceptom o vizuelno-zvučnoj amalgaciji filmske strukture. O odluci da svoj DV esej posveti najznačajnijem filmskom teoretičaru, Vladimir Petrić kaže:

• Vorki, kako su ga nazvali i znali u Holivudu, najznačajniji je filmski teoretičar, od koga sam - pored Eizenštejna - naučio više nego od svih drugih koji su razmišljali i pisali o ovom izražajnom sredstvu. Kao retko ko, Vorki je svoje teorijske i estetske koncepte potvrdio u konkretnim ostvarenjima, uključujući sekvence koje je pravio za mnoge holivudske reditelje tokom tridesetih i četrdesetih godina prošlog veka (pojedini od tih kulminacionih pasaža predstavljaju najefektnije delove filmova u koje su uključeni!). Moja teorija filma potiče iz Vorkijevih estetskih postavki, među kojima je najznačajnija njegova ideja o "kinesteziji-sinesteziji", koncept na kom je zasnovana struktura "Simfonije ruku".

Kako ste teorijske principe, koje je Vorkapić koristio u filmu, preneli na digitalni medij, za koji uporno tvrdite (u svojim esejima) da se bitno razlikuje od kinematografije?

• To sam zaključio tokom kompozitovanja (to je poravi izraz!) mog intimnog DV eseja "Zid uspomena". Nedvojbeno sam zaključio da je digitalni medij "kao stvoren" za ovakvu vrstu vizuelno-zvučnog izražavanja, jer pruža neograničene mogućnosti za estetsko uobličjenje kadra i formalno manipulisanje sa zvučnom trakom. Sećam se da mi je Vorki govorio kako bi njegovi "specijalni efekti" (Special Effects) bili još bolji da je imao više vremena i savršenija tehnička sredstva. Digitalni medij upravo to omogućuje, nimalo ne sputavajući rediteljevu imaginaciju, naročito u optičko-auditivnom strukturisanju pokretne slike, koja se "ponaša" i deštuje kao jedinstvena vizuelno-auditivna struktura. Vorki je takvu strukturu najbolje ostvario u svojim desetominutnim filmovima, "Fingalova pećina" (Fingal's Cave/Mood of the See, 1946), rađenom prema istoimenoj muzičkoj kompoziciji Feliksa Mendelsohn, i "Šuma šumori" (Forest Murmurs, 1947) prema Vagnerovoj muzici kroz impresivan vizuelno-zvučni kontrapunkt između simfonijske partiture i ritma smenjivanja kadrova (koje je snimio imajući u vidu datu partituru). To su, u pravom smislu, "sinematičke poeme" (cinematic poems), u kojima su kadrovi montirani prema fiksiranom muzičkom ritmu, sa težnjom da se ostvari auditivno-vizuelni (sinestetički) kontrapunkt na ekranu.

Za razliku od Vorkapićevih, Vaš video esej Simfonija ruku nije snimljen kamerom, jer sadrži ključivo reprodukcije slika i fotografija. Koje ste reprodukcije odabrali, i na osnovu kakve muzike ste ih, kako kažete kompozitali?

• Tri "digitalna stava" u "Simfoniji ruku" određena su prema muzičkim

pasažima iz partiture Henrija Persela (Pursell) "Vila" (Fairy Queen), Stevana St. Mokranjca ("Liturgija"), i Čarlsa Mingasa (Mingus) "Haićanska borbena pesma" (Haitian Fight Song). Prema ritmu i zvučnom tonalitetu muzike, moj saradnik Milan Popović

-Rore i ja samo ne samo montažno povezivali kadrove, nego smo ih znatno prekompozitali u formalnom pogledu, sa ciljem da postignemo što impresivniju sinestetičku interakciju između pokretne slike i zvuka, kao u Vorkijevim filmovima. Svi kadrovi u "Simfoniji ruku" predstavljaju skenirane reprodukcije slika, fresaka i fotografija, optički obrađenih u "Foto shop-u", pre no što su povezane/sučeljene jedne sa drugima, na osnovu određenog muzičkog ritma.

Da li je Simfonija ruku deo Vašeg intimnog DV eseja "Zid uspomena" na kome radite već duže vremena, a čije prvi deo je nagrađen na beogradskom Festivalu dokumentarnog filma, pre četiri godine?

• Jeste. Prvi deo "Zida uspomena" sadrži sekvencu u trajanju od tri minuta u kojoj su glavni "akteri" ruke preuzete/skenirane sa italijanskih renesansnih slika. Kada sam odlučio da napravim digitalni esej posvećen Vorkiju (čija je tridesetogodišnjica smrti obeležena prošle godine) tu sekvencu sam razvio u vizuelno-auditivnu strukturu (dužine oko dvanaest minuta) koja, nadam se, deluje kao celovito ostvarenje.

U mnogim intervjuima i člancima energično ste se protivili pojiciranju digitalnih ostvarenja posredstvom DV bima, smatrajući da se time uništava njihovo specifično perceptivno dejstvo. Ipak, pristali ste da Simfonija ruku bude prikazana na festivalu upravo na takav način.

• Da nije u pitanju Vorki, nikada to ne bih dozvolio! Digitalna ostvarenja treba percipirati preko DV monitora na kome se pokretna slika formira direktno na ekranu, pogotovo što već postoje ogromni DV "plazma" monitori sa velikom optičkom rezolucijom i virtuelnim stereo ozvučenjem. Tako će "Simfonija ruku" biti prikazana tokom mog predavanja o Vorkiju u njujorškom Muzeju moderne umetnosti, krajem ove godine. Na isti način će moći da se gleda i u Studiju za elektronske medije Jugoslovenske kinoteke. Besmisleno je jadikovali, za kinematografijom, kojoj su odbrojani dani; mnogo je razumnije prihvatiti adekvatan (specifičan) način prikazivanja digitalnih ostvarenja, umesto korišćenja tehnologije koja uništava njihovu dušu. Ubeđen sam da bi svi filmovi sa ovog festivala delovali mnogo impresivnije i autentičnije kada bi se prikazivali u Studiju Kinoteke.

Ali u Vašem studiju može da se smesti svega tridesetak gledalaca!

• Za pravu umetnost to je sasvim dovoljno!

Dom sindikata

Dvorana Kulturnog centra

30. III Petak	13:00 SVEDOČENJA PROGRAM 2 • Poslednji vikend u Sarajevu (10') • Studenički krst (42')	15:30 SVEDOČENJA PROGRAM 1 Memento mori-Kosovo pogrom bez kraja (80')	18:00 NAGRADA ZA ŽIVOTNO DELO BRACA VRANEŠEVIĆ • Zvuk (3'30") • Holivud u kući braće Vranešević (25') • Kuda ide naše malo društvo(12') • Zdravi ljudi za rasonodu (12') • Zastave (9') • Antidogmin (9') • Hiromanrija (6') • Pontius Pilatus (5')	20:30 20.00 SVEČANO OTVARANJE VELIKA SALA • Zvuk (3'30") • Zdravi ljudi za rasonodu (12') DOMAĆI TAKMIČARSKI PROGRAM 1 (114') • Simfonija ruku (10') • Čvor (9') • Kako je nastao Ilijian (5') • Intra Muros-Jedna obična priča (14') • Moulénin ruž (5'41") • Nesreća uvek ima tendenciju da se uvećava (9') • Zemlja živih (19') • Majstori (42')	13:30 MEĐUNARODNI TAKMIČARSKI PROGRAM 4 (122') • A Girl and Her Accordion (30') • Holly Warriors (39') • Mozart Party 06 (1') • At the Datcha (26') • Where is Estel? (3') • Milan (23')	16:00 SUSEDI (115') • Gledališka Žival – Portret Dušana Jovanovića (55') • Halid Bunić-Vječni (30') • A movie Buff at the Turn of the Century (30')